

Usikkerhed i Østeuropa, vil vore sømilitære Opgaver ikke blive ringere end nu, snarere større. Det er jo at haabe, at ogsaa de østeuropæiske Forhold kan ordnes, men det har sikkert lange Udsigter, og vi kan ikke bygge vor Politik paa det, som ligger ude i en vid Fremtid. Vi maa bygge vor Politik, ogsaa vor Militærpolitik, paa det, som Nutiden og den nærmere Fremtid kræver.

Danmark har i Folkeforbundsarbejdet taget Stilling Side om Side med Sverige, Norge og Holland indtil i Fjor, da man prøvede paa at sideordne os med Panama og Luxembourg. Vi har nu løst os fra den Stilling, vi indtog i Fjor, og er atter gaaet tilbage — med den høje Regerings Anbefaling — til det Selskab, vi havde i Forvejen, Sverige, Norge og Holland. Som bekendt fordeles Landenes Udgifter til Folkenes Forbund efter visse Enheder. Panama og Luxembourg betaler hver 1 Enhed, altsaa det mindste, man overhovedet kan betale for at være Medlem af Folkenes Forbund. Danmark betaler 12 Enheder, Norge 9 Enheder og Sverige 18 Enheder. Norge kom i Aar ned fra 11 Enheder til 9 Enheder, medens Danmark blev staaende paa de 12 og Sverige paa de 18, og dette, at vi blev staaende paa de 12, var en udmærket Ting, dette, at vi ikke dør vilde sætte os længere ned, og at vi kunde holde dette Standpunkt. Noget saadant giver Anseelse Mand og Mand imellem, det giver ogsaa Anseelse Staterne imellem, og vi gjorde det med den højtærede Regerings Tilslutning. Men det er ganske interessant at se, hvordan de 3 Lande stilles overfor Folkeforbundet paa det økonomiske Omraade, og sammenligne det med disse tre Landes Militærudgifter. Efter Oplysninger, som jeg har faaet fra Ministeriet, er Forholdet det, at Danmarks Udgifter til Militærvæsenet er omtrent 45 Mill. Kr.; Sveriges er efter den af de svenske Socialdemokrater gennemførte Forsvarsordning 106 Millioner svenske Kroner, og Norges — ja, dør er nedsat en Forsvarskommission, og vi ved ikke, hvad den vil naa til, men fra radikal Side mener man, at man kan naa ned til 30 Mill. Kr. om Aaret. Det er altsaa et meget usikkert Tal, men lad os nu sige, at de dør kan faa Udgifterne ned til 30 Millioner; saa vil det omtrent svare til det, vi har faaet vore Militærudgifter ned til efter den Forsvarsordning, vi har nu, men hvis vi skulde op paa Siden af Sverige, skulde vi op paa omtrent 75 Mill. Kr. om Aaret. Saa spørger jeg: Er Danmarks internationale og militærpolitiske Stilling ikke langt mere udsat end Norges? Er den ikke lige saa udsat

i Henseende til geografisk Beliggenhed som f. Eks. Sveriges?

Naar Tyskland nu gaar ind i Folkenes Forbund, vil det Militærstandpunkt, som er blevet Tyskland paatvunget ved Versaillesfreden, utvivlsomt komme til at spille en Rolle, og dør har man fra dansk Side allerede under den tidligere Regering erklæret, at det Minimum af militære Opgaver, der ved Versaillesfreden — og de andre samtidige Fredsslutninger — er stillet Tyskland, Ungarn, Bulgarien og Østrig, maatte blive en Maalestok for, hvad der kunde kræves af andre, naturligvis idet man tager Hensyn til de geografiske og andre Forhold; det er det, man venter, at Afrustningskonferencen skal slaa til Lyd for. Nu er der dette at bemærke, at selv om vi kommer ned paa det tyske Standpunkt, saa er den tyske Militærordning — jeg tænker ikke paa den frivillige, men paa den paatvungne, de har — en meget dyr Ordning. Det er ikke saadan, at Udgifterne er gaaet ned i Forhold til Tallene for Mandskabet og det militære Beredskab; det er en særdeles dyr Ordning, de har, saa jeg tror ikke, at vi just stod os ved, hvis vi tager økonomiske Hensyn, at gaa samme Vej. Men der er for mig ikke nogen Tvivl om, at i den kommende Nedrustningskonference og ogsaa i Folkeforbundets Forhandlinger om disse Nedrustningsspørgsmaal vil alle de, der har faaet en paatvungen Militærordning, gøre gældende, at vi maa ned i den Retning. Det faar nu Fremtiden vise.

Locarnomødet vil sætte nye Problemer under Debat; men det vil utvivlsomt komme til at staa mellem Staterne med en Glans i Verdenshistorien som faa andre Møder sammen med de Mænd, der har været de ledende — Mænd, som man siger, har været tvunget til at tage det Standpunkt, de har taget til Forligelse, fordi de økonomiske Forhold tvang dem. Men hvor tidt er det ikke sket, at vi har staaet overfor en økonomisk Nødvendighed, men ikke har forstaaet at bøje os for den? Det er netop det, man har gjort, og derfor vil man ogsaa, og bør man ogsaa, takke dem ikke mindst fra de smaa Landes Side. Men jeg begriber ikke, at vi herhjemme — hvis man altsaa mener, at Locarnomødet har denne Betydning, at vi nu vil faa den internationale Nedrustningskonference — saa nu skulde give os til at foretage i Øjeblikket Ændringer, store Ændringer, lægge et helt nyt Princip til Grund, før vi ser, hvad der kræves, eller — der kan vel ikke tales om Krav — men hvad der henstilles fra den internationale Nedrustningskonference. Og naar den bliver